

# РЕШЕНИЕ

№ 26419

гр. София, 30.06.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в**  
публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Геновева Йончева**

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3618**  
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе  
предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл. 172, ал. 5 от  
Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Н. Д. Д. от [населено място], подадена чрез процесуалния му  
представител адв. Д. З. с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, срещу Заповед  
за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 26-4332-000397 от 28.01.2026 г.,  
издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна  
полиция“, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ от ЗДвП – временно  
отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП до  
решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че  
същата е издадена при неизяснена фактическа обстановка. Оспорващият счита, че възприетата от  
органа фактическа обстановка не кореспондира с действителността. Категорично твърди, че не е  
участвал в извършването на твърдяното нарушение. Моли за отмяна на заповедта.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Д.  
З., която поддържа жалбата и искането за отмяна на заповедта.

Ответникът - полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на  
вътрешните работи, се представлява от юрк. П., който оспорва жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата  
доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна  
следното:

На 21.01.2026 г. срещу Н. Д. Д. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 4732415 за това, че на същата дата, като водач на МПС, в [населено място], ж.к. Студентски град до [жилищен адрес] с посока на движение от [улица] по [улица] към [улица], управлява лек автомобил Б. 318ЦИ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Д. Н. Д.. В АУАН е отразено, че водачът рязко повишава оборотите на МПС, превърта задните задвижващи колела и поднася задната част на автомобила неколкратно, изменяйки си посоката на движение вляво-дясно, като създава предпоставка за възникване на ПТП и застрашава живота и здравето на хората; използва пътищата, отворени за обществено ползване не по предназначение. Констатирано е извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП – водач на МПС използва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП, с която за извършено от Н. Д. Д. нарушение е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.

В съдебното производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка. Събрани са гласни доказателствени средства.

Свидетелят К. Д. А. е колега на жалбоподателя и спътник в автомобила, когато е констатирано нарушението. Посочва, че движейки се, преди завой, водачът е загубил контрол върху автомобила, поднесъл е, което го отдава на снежната настилка, заледените участъци и обстоятелството, че МПС е със задно предаване. Това е продължило няколко секунди. Водачът се е паникьосал, но след това е овладял превозното средство. Описва, че трафикът по това време не е бил интензивен, не е имало движение. Според свидетеля действията на водача не са били умишлени.

Свидетелят П. Г. Г. е полицейски служител в 07 РУ-СДВР. Същият е съставил АУАН. Заявява, че по време на проверката е изпълнявал служебните си задължения. Възприел е движещ се пред полицейския автомобил друг автомобил - „Б.“, пъзлящ се многократно наляво-надясно, с форсиране и увеличаване на оборотите. Не си спомня каква е била настилка, занасянето се е получило, след като автомобилът е извършил маневра ляв завой.

По делото са приети като доказателства документите приобщени с административната преписка, включително метеорологична информация по данни от Централната лаборатория на НИМХ, обективизирана в писмо рег. № ОД-08-933-1/04.06.2026 г. на НИМХ. В него е посочено, че на 21.01.2026 г., между 15,00 и 23,00 часа, в район на [населено място], температурата на въздуха е между минус 1,5 °С и минус 2 °С. Относителната влажност е между 81 % и 83 %. Сутринта, между 10,30 ч. и 11,30 ч., прехвърчава слаб сняг, без да образува снежна покривка. Вечерта, между 21,00 и 22.30 часа, превалява слаб сняг. Количеството на валежа е под 0,1 л/кв.м. Образува се тънка снежна покривка – на петна, които покриват над половината от видимата земна повърхност. Има голяма вероятност, при затъпкване, да се образуват ледени участъци.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.)

принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. /л. 25/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“, т. 6 и т. 7 от ЗДвП, сред които по т. 1 – полицейските органи от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В такова качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложената на л. 24 заповед № 513з-9570/20.09.2024 г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като съдържа фактически и правни основания за нейното издаване. Неоснователно е възражението, че актът не посочва конкретно нарушената разпоредба, включена в състава на мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ от ЗДвП. В ЗППАМ словесно е описано извършеното от жалбоподателя нарушение – водачът използва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, като форсира двигателя на автомобила, превърта задните задвижващи колела, поднася задната част на автомобила по посока на движение, като създава предпоставка за възникване на ПТП. Описаното неправомерно поведение е квалифицирано в АУАН по чл. 104б, т. 2. от ЗДвП, а този състав на нарушението е в диспозицията на санкционната разпоредба на чл. 175а, ал. 1 ЗДвП. Макар последната да не е цитирана изрично в акта, същата е възпроизведена в словесното му съдържание.

По материалната законосъобразност на акта:

Освен основание за реализиране на административнонаказателна отговорност по ЗАНН, АУАН е доказателствено средство, с което са констатирани обстоятелствата, послужили като основание за налагане на принудителната административна мярка по реда на АПК. АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл. 59, т. 4, пр. 1 АПК - цитиран е в обстоятелствената част на заповедта. Актът е съставен от полицейски служител, който лично е възприел движението на автомобила, описвайки го с поднасяне, многократни движения вляво-дясно вследствие на рязко повишаване на оборотите на МПС с превъртане на задните задвижващи колела. Обратните твърдения на свидетеля К. А. съдът преценява с оглед разпоредбата на чл. 172 от ГПК. Предвид това и наличието на много близки приятелски отношения на свидетеля с жалбоподателя, същите не се кредитират като достоверни.

В случая отразените в АУАН фактически обстоятелства не са опровергани от жалбоподателя, вкл. посредством представената информационна справка на НИМХ. Действително метеорологичните условия и зимната обстановка хипотетично биха могли да повлияят на движението на автомобила. В случая обаче констатираното поднасяне на МПС не се дължи на заледряване, а е резултат от целенасоченото поведение на водача, който посредством рязко повишаване на оборотите умилено изменя посоката на движение на автомобила и създава опасност за останалите участници на пътя, вкл. пешеходците. Следователно оспорената заповед е материално законосъобразна, като административният орган правилно е приложил относимите материално-правни норми. От събраните по делото и обсъдени по-горе доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят е управлявал посоченото в заповедта МПС и е използвал

пътищата, отворени за обществено ползване за други цели. Несъмнено в случая е била нарушена нормата на чл. 104б, т. 2 ЗДвП, която урежда забраната за водачите на МПС да използват път отворен за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. С това свое действие жалбоподателят е извършил нарушение на ЗДвП, чл. 104б, т. 2 ЗДвП, за което нарушение съгласно чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП се предвижда съответно наказание и за което се прилага принудителна административна мярка по чл. 171, ал. 1, т. 1 б. "з", подб. „дд“ ЗДвП.

Според посочената като правно основание за издаването на заповедта норма на чл. 171, ал. 1, т. 1 б. "з", подб. „дд“ ЗДвП, временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца. В случая, както беше посочено по-горе, е била осъществена именно хипотезата на тази разпоредба от страна на жалбоподателя. В този смисъл диспозицията на нормата е била реализирана, като е приложена предвидена в нея принудителна административна мярка.

Съдът намира за необходимо изрично да отбележи, че прилагането на ПАМ по своята правна същност, не представлява административно наказание. Принудителните административни мерки съобразно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН, се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от такива, но сами по себе си те не са административни наказания. Тези мерки се прилагат в изрично посочените в закона случаи, от изрично регламентирани административни органи и по точно определен ред. В конкретния случай, за да се установи дали законосъобразно административният орган е приложил конкретната принудителна мярка, следва да бъде установено налице ли са всички предпоставки за прилагане на ПАМ, посочени в разпоредбата на чл. 171, ал. 1, т. 1 б. "з", подб. „дд“ ЗДвП. Анализът на събраните доказателства налага еднозначен и категоричен извод, че са налице всички законово предвидени основания за издаване точно на такава ЗППАМ, както и че същата е издадена в съответствие с материалния закон и в съответствие с целта на закона.

Следва да се посочи също така, че е нормално и естествено наложената мярка да създава неудобство за водача на МПС спрямо когото е приложена, т. к. в противен случай от налагането ѝ не би имало смисъл. Предвидената мярка е израз на държавната политика насочена към ограничаване и преустановяване управлението на МПС по начин, опасен за другите участници в движението, което е обществено значима цел, с оглед значителния брой жертви и пострадали по пътищата вследствие на това негативно явление. Това въздействие върху субекта е преценено от законодателя като превенция срещу извършването на конкретния вид правонарушения. Крайният резултат е осуетяване на възможността да бъде извършено ново и/или повторно нарушение, чрез препятстване възможността на нарушителя да управлява МПС за определен период от време.

Предвид изложеното съдът приема, че така подадената жалба се явява неоснователна. Оспорваната заповед е издадена от компетентен и надлежно овластен орган, в съответствие с изискванията на чл. 172, ал. 1 ЗДвП. Правилно е приложен материалният закон и не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Спазена е също и целта на закона. Дължимо е отхвърляне на оспорването.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд София-град, III отделение 75 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Д. Д. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000397 от 28.01.2026 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Същото да се съобщи на жалбоподателя с изпращане на препис по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: